

Γιατί ο θάνατος έγινε το φάρμακο της αμαρτίας.

Ιερομόναχος Ιουστίνος.

Αμαρτία.

Λέει ο ιερός Χρυσόστομος: «Ούτε τον θάνατο να τρέμουμε, αλλά την αμαρτία. Γιατί δεν γέννησε ο θάνατος την αμαρτία, αλλά η αμαρτία μάς γέννησε τον θάνατο· ο δε θάνατος έχει γίνει το φάρμακο της αμαρτίας» (Εις την αγίαν μεγαλομάρτυρα Δροσίδα... 6).

Πώς όμως ο θάνατος απέβη το φάρμακο κατά της αμαρτίας; Πρώτα ας θυμηθούμε ότι ο νεκρός δεν υπόκειται πια στη διάπραξη επιπροσθέτων παραβάσεων, «ο γαρ αποθανών δεδικαίωται από της αμαρτίας» (Ρωμ. 6.7).

Κυρίως όμως, κυριότατα, ο θάνατος με άλλο τρόπο μεταβλήθηκε στο πανανθρώπινο κατά της αμαρτίας φάρμακο και αντίδοτο. Ελευθέρωσε τον άνθρωπο όχι μόνο από τα μεταθανάτια παραπτώματα, αλλά και από την ενοχή και τιμωρία όλων των προ του θανάτου αμαρτημάτων.

Πότε συνέβη τούτο; Κατορθώθηκε όταν ο εξοχότερος, ο τέλειος άνθρωπος όλων των αιώνων, ο κορυφαίος μας, ο μοναδικός μας, «ο υιός του ανθρώπου» (Ματθ. 12.8· Μάρκ. 2.28) «είπε, τελέεσται· και κλίνας την κεφαλήν παρέδωκε το πνεύμα» (Ιω. 19.30) και έπειτα «ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασι ζώήν χαρισάμενος» (Αναστάσιμο). Η ευσπλαχνία Του, μικρό δείγμα της οποίας

ήταν η συμπόνια της χήρας της Ναΐν (Λουκ. 7.11-16), ανέστησε και τους αδελφούς Του (πρβλ. Ματθ. 12.49-50· Ιω. 20.17) και φίλους Του (πρβλ. Λουκ. 12.4· Ιω. 15.14-15). «Ὡσπερ γὰρ δι' ενός ανθρώπου ἡ ἀμαρτία εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθε καὶ διὰ τῆς ἀμαρτίας ὁ θάνατος ... οὕτω καὶ διὰ τῆς υπακοῆς τοῦ ενός [δηλαδή δια τοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ] δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί... εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ρωμ. 5.12-21).

Να πάλι ἡ γέννησή μας, ἡ παλιγγενεσία καὶ ἡ ἀνάστασή μας στὴν ἄνω ζωὴ δια τῆς θείας Οἰκονομίας, ὁπότε ἀναφωνεῖ μελωδικά καὶ πανηγυρικά στὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία ὁ Δαμασκηνὸς Ἰωάννης: «Ὁ θάνατός Σου, Κύριε, ἀθανασίας ἔχει γίνεῖ πρόξενος» (Δοξαστικὸ Ἰδιόμελων). Το ἴδιο ἐπαναλαμβάνει καὶ στὴν ἀναστάσιμη Κυριακάτικη ἀκολουθία: «Ὁ σταυρός Σου, Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει γιὰ τὸν λαὸ Σου» (Αἶνοι Ἦχος πλ. Β').

Ὅσάκις μιμούμαστε τὴν ἀνυπακοή τοῦ Ἀδάμ στὸ θεῖο θέλημα, πεθαίνουμε. Ὅσάκις ἀντίστοιχα μιμούμαστε τὴν υπακοή τοῦ Χριστοῦ, ζούμε. Ἡ ἀναίρεση τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἐν Χριστῷ ἀναστημένη ζωὴ τοῦ εὐσεβοῦς.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>